

iad.” Sud Murchadh an ceann a stocainnean, is an cù molach, Daimon, a mach roimhe air dorus nan uaislibh. “Leat iad, thoir leat iad,” arsa Murchadh. Leum an cù is e ri sgaltaich a measg nan cearc.

Lean sùil Mhurchaidh cearc liath aig àirde na faoileige 's i a' dèanamh air an loch. “'S e bàthadh as crìoch dhut-sa,” ars esan.

“'S e crìoch an amadain tha 'n dàn dhut-sa”—chuala e guth Anna, agus air tionndadh dhà bha i m'a choinneamh 'san dorus. Bha i an àirde troid ris air a-dhol-a-mach.

“Seall thusa air dìol an amadain air na dhà na trì chearcan a dh' fhàg an galair agam. Còig air bàsachadh an dé, agus mi air ochd fhaighinn marbh anns a' mhaduinn an diugh . . . .”

“Cùm glaist iad,” arsa Murchadh, “ma tha snèipean a dhìth ort.”

“'S ann fo ghlas an tigh-chaothaich bu chòir dhut-sa bhith,” ars Anna, “'S iomadh duine a th' ann nach eil a leth uiread a dhìth . . . . Tà, is math a dh' itheas tu na h-uighean aca.”

“Tha mi seachd searbh de dh' uighean bho thàinig an samhradh, aig mòinteach 's aig baile,” fhreagair esan, 's e dol seachad oirre steach chun a' chidsin.

Shuidh e aig ceann bòrd a' chidsin, far an robh truinnsear lit is muga bainne a' feitheamh air. Mar a bha e lomadh air a lit chuala e gloc cridheil bho Iain a mhac. Thàinig e steach is sheas e am meadhon an làir is e cur thairis le gàireachdainn. Nuair a fhuair Iain comas bruidhinn, “A dhuine bhoichd,” ars esan, “am faca sibh a' chearc gheal ud, 's i dol cho luath ris a' Chomet?”

“Uisd,” ars athair, “mus cluinn do mhàthair thu.”—Bha comhradh bhoireannach air taobh muigh an doruis, is Iain a' glocadaich a stigh—“Bha Iain Beag a' foighneachd,” ars Iain, “an ann 'ga sgiùrsadh sìos a thigh na bainnse a bha thu.”

Stad Murchadh, imcheist 'na shùilean. “Cha robh cuimhne agam,” ars esan, “gur h-e nochd oidhche banais Nèill. 'S e so fhéin am mortadh chearc a chuala mi aice-se 's a' mhaduinn . . . Bheil iad a' gàgail a muigh a sin fhathast? Nuair thig ise steach chan ann gu mo bhanais-sa.”

Bha Murchadh air éirigh bho a bhracaisd nuair a nochd Anna 'san dorus gun fhios da. Thòisich i air sgioblachadh an tighe, is mar a bha i a' dol bha i a' toirt a chliù is a theisteanas do Mhurchadh—duine a ràinig an dà fhichead bliadhna a ràinig e, 'na chùis fhanaid 's a' bhaile. Cha robh sean na òg 's a' chreag nach robh a' dèanamh spòrs air an sgrios a rinn e air a chearcan fhéin. Bha fhios aig do liadh gur h-e cumail 'na thosd a b' fheàrr, agus nach robh i dad ach air tòiseachadh, oir cha b' e so a' cheud uair a thoill e breitheanas nam ban. Thug Anna leatha na lion-sgaradh làithean eile air na nàirich e e-fhéin is na bhuineadh dha. Agus nan deidheadh e chun na bainnse a nochd bha i deimhinnte gun nàiricheadh e am baile. Rud eile, bha 'n gloc a bhris e an sud fhathast 'na stad. Bhiodh strainnsearan a' tadhal 's a' foighneachd dé an uair a bha e. Ach bha foighidinn Mhurchaidh air ruith a mach.

“Fòghnaidh sin an dràsda,” ars esan. “M' anam fhéin, chan eil iochd leth ri boireannach. Stadaidh duine, stadaidh cearc, agus